

Gyere vissza, Sara!

írta Bihari Viktória

Réges-régen, amikor még a benzin áremelkedése nem borzolta a kedélyeket, és mindegy volt, ki lesz a Playboy havi címlaplánya, élt Kanadában, Avonlea-ban egy család, a Brinswick család. A nevem Emilia Brinswick, és megmentettem Sara Stanley életét.

1903-at írunk, minden békés volt, olyan idilli, mint egy Disney-mese záró képkockáiban. Ez egy kis falu volt, a pletykáknál csak a betegségek terjedtek gyorsabban. Mindent tudtunk a másiktól, de sosem jutott volna eszünkben ezen értesüléseket kiszivárogtatni az iskolában vagy a gyárakban vagy bárhol, mert szerettük és tiszteltük egymást. Mégis emlékszem egy napra, arra a napra, amikor Sara Stanley megérkezett Avonlea-ba. A híre szélesebben szállt a város minden szegletébe, pedig mondta anyám, aki jóban volt Hetty nénival, hogy ne adjam tovább a hírt, de nem tudtam magamba fojtani a tényt, hogy egy kis királylány érkezik hozzánk. Legalábbis, annak képzeltem a mamám beszámolója alapján. Arca sápadt, porcelánbőre van. A haja székesége olyan, akár a napraforgók, olyan sárgaarany, és a ruhája bársony. Akkoriban csak tizenkét éves voltam, és bár már láttam az előttem álló felnőtt életet, fátyolosan még ott volt a hátam mögött a remény, hogy kis falunkba egyszer érkezik egy érdekesség, valami olyan, amiről sokáig nem lesz szabad majd beszélni. Sara egy nyirkos tavaszi napon érkezett meg, és ahogy leszállt a hintó lépcsőjéről, valóban azt hittem, egy királylány érkezett meg. Hetty néni, a falu tanárnője gyorsan a szárnyai alá vette, kedvesen kísérté haza a házához, de Sara akkor még félt az új körülményeitől, csak annyit tudott, ez az új otthona, és mi annyit tudtunk róla, hogy már csak ez lehet az új otthona, mert sehol máshol nincsenek már rokonai. Másnap már neki is kellett iskolába járnia, és az akkor még kis Sarának, tizenegy éves volt, bizony nem volt inyére az új oktatási rendszer. Ő ahhoz szokott, hogy vannak külön osztályok, a gyerekek csoportokba vannak rendezve tudásuk alapján, a nagyvárosokban már akkoriban is így működött az oktatás. Sara nem barátkozott velünk, kívülről gőgösnek látszott, örökké csak lefelé nézett, ha kérdezték, motyogott valamit, de nem érdekelt semmi, legalábbis úgy látszott. Aztán egy nap Lucy Braun ült mellé, olyan csöpp kislány volt, hogy a padot is épphogy csak felérte, de a lába a levegőben lógott. Szegény pösze volt, és az olvasás is nehezebbre esett. Hetty néni őt szólította fel, egy matek példa felolvasására. Lucy igyekezett, de kilencévesen a betűk még nem voltak barátai, Sara kisértette, majd a csöppségre mosolygott, és Lucy hálás volt, szünetben nekiadta az almáját. Pedig nekik nem volt sok mindenük, Sara elhívta magához Lucyt, Hetty néni boldogan engedélyezte a kislány látogatását, örült, hogy végre valakivel szóba áll Sara. Végre valakire rá tudott mosolyogni.

Emilia, gyere, segíts eltörölni az edényeket! Az édesanyám jóban volt a népes King családdal. Gyakran varrt Felicitynek, a legidősebb kislánynak új ruhákat. Felicity tizenhárom éves volt, és ha nem volt dolga szerette a haját fésülgetni, kalandra vágyott, az életet felfedezni. Ő másként tekintett Sarára, ő felnézett rá, mert tudta a bőröndjei valódi súlyát. Felicitynek egy öccse és egy húga volt, nem kellett belegondolnia, milyen lehet család nélkül élni, elég volt arra gondolnia, amikor egy hétre elküldték Francie nénihez varrni tanulni. Elszakadni a családtól, nem hallani a testvérek szerető kacaját, nem látni a papa és a mama esti szerető grimaszát, bizony, el tudta képzelni, milyen lehet. A kislányokat hamar bemutatják egymásnak, Sara már érkezése napján találkozott vele. Felicity kedves volt, minden szava olyan bátorítóan hatott, mintha esne az eső és ő esernyőt tartana Sara fölé, Sara legalábbis így érezte. Ha gondolod, szívesen befonom a hajad, vagy megmutatom, nálunk most hogy divat megkötni a kalapot, de vannak játékaim is, meg könyveim, és egy hatalmas térképem, amin bejelöltem, hová fogok utazni, ha nagyobb leszek. A King család feje Alec King volt, és az ő nővére volt Hetty néni. Első pillanatra szigorú, mellette a kicsik mindig kővé dermednek az első napon az iskolában, aztán megismerik a szelíd Hetty nénit is, és annyi a fegyelemnek, épp csak egy töredéke marad meg, hogy órát lehessen tartani. Felicity, Lucy és Sara

sokat játszottak egymással, olykor Felicity húga, a kilencéves Cecily és a tizenegy éves Felix is csatlakozott hozzájuk. Én is kedveltem őket, mindannyian kedvesek voltak, a barátság Avonlea-ban olyan természetes volt, mint a napsütés, csak hát gyakran kellett a mamámnak segítenem a házi teendőknél, vagy varrni besegíteni, ha sok volt a megrendelő, nem panaszkodom, sosem szűkölködtünk. Teltek a napok, hetek, hónapok. Sara beilleszkedett, és eljött a születésnapja. Felicity szeretett volna neki varrni egy új ruhát, ezért bejött hozzánk és megbeszéltük, segíték neki megvarrni. Minden nap eljött az iskola után hozzánk. Miközben varrtunk, sokat beszélgettünk is. Megtudtam, Felicity hisz a békahercegmesében, de annyira undorodik a békáktól, hogy reméli, a hercege inkább nyuszként fogja meglátogatni. Én erre csak annyit tudtam mondani, hogy a mama szerint sosem olyan a herceg, amilyennek az ember lánya elképzei. Felicity ezt túl ködösnek találta, azt kérte, magyarázzam meg. Tudod, Felicity, én minden nap remélem, hogy egyszer szerelembe esem majd, nem tudom, hogy ő herceg lesz-e és lesz-e csodás palotája, de ha szeret, az elég. A mama szerint a szeretetnél nincs nagyobb csoda a világon. Felicity mosolygott, a kék szeme ragyogott, azt mondta fiatal létemhez képest nagyon bölcs vagyok, legalábbis bölcs nézeteket vettem át az anyukámtól.

Avonlea hatalmas rétvén terveztük megtartani Sara születésnapját, Hetty néni örült, úgy tartotta, az ilyen kislányoknak még sok futkorászásra van szükségük, hogy mire férjhez mennek, legyen türelmük a fenekükön ülni. A King család már mindent előkészített, sütöttek, sátrat állítottak, mindenkit odarendeltek, mondhatni Avonlea-ban Sara-nap volt. De Sara nem volt sehhol. A ruha, amit Felicityvel készítettünk, időben elkészült, az a hat hét volt életem egyik kedvenc időszaka. A munka játék volt, Felicityvel örök barátságot kötöttünk, és megtudtam, Felix minek örül. Nagyon tetszett a kis Felix, tizenhat és tizennyolc éves kora között gyakran nagyokat sétáltunk, Felix mindig tudott olyat mondani, ami engem elbűvölt, és amiről sosem tudtam, hogy igaz vagy sem.

Sara eltűnt. Hetty néni hiába hívta negédesen, hiába parancsolóan, a szobából csak nem érkeztek lépések. Hetty néni felment és látta az ablakot, ami teljesen fel volt tolvá, Sara kimászott az ablakon, majd le a fán. Én aznap a falu kis patakjánál olvastam, otthon lelkiismeret-furdalásom volt, ha nem segítettem valamiben anyámnak, de ott nyugodt szívvel olvastam a magam kedvére, persze csak kicsit maradtam távol a házunktól, egy-két óra elég is volt. Egyszer csak megjelent Sara, a ruhája koszos volt és nagyon sírt. Jaj, Emi, úgy fáj, bárcsak visszamehetnék az időben... Nem tudtam, mit mondjak, a vállára tettem a kezem, és azt mondtam, amit anyám mond nekem, ha hiányzik a papa: tudod, Sara, a szüleid most is veled vannak, vigyáznak rád fentről, tudják, hogy mit csinálsz és most is aggódnak és szeretnek téged! Sara könnypatakjai nem szűntek. Sara csak látszólag vagy egyedül, ha jobban körbenézel, láthatod, milyen nagy családod van, mi mind szeretünk. Rengetegen várnak a Bucks-réten, hogy megünnepeljék a születésnapodat, téged. Sara elkezdte törölgetni a szemét. Ünnepelem meg a születésemet? Igen, gyere! Sara felállt, és én is. Miközben sétáltunk, Sara megnyugodott. A parttól nem messze egy öreg néni háza állt, aki nagyon ritkán jött elő a házából. Sara szerette volna meglátogatni a nénit, azt gondolta, biztos ő is egyedül van, talán nincs is senkije és bánatában elmagányosodott. Én tudtam, hiába Avonlea és boldogság és barátságok, vannak nagyon maguknak való emberek is. A mamám szerint Agatha néni boszorkány volt, utált mindenkit, véleménye szerint a falu lakosai miatt lett boldogtalan. Sara odaszaladt az ajtóhoz, pedig én mondtam: ne, Sara, gyere vissza! A néni kinyitott a kopogtatásra az ajtót. Ki az? Sara megijedt a néni rút arcától és elszaladt, és beleütközött egy fadarabba, amiben elesett. Sara jól vagy, kérdeztem. Nagyon fájlalta a lábát. Segítettem neki elbicegni a házukig, majd segítségért siettem. Hetty néni gyorsan orvosért küldetett és átvitette a süteményeket a házukba. Saranak kificamodott a bokája, így az ágya mellett ünnepeltünk, azt hittük, nem fogunk annyian beférni a házba, de csodák csodájára, mind befértünk. Sara mosolygott, úgy érezte, nincs egyedül. Hetty néni megköszönte a segítségemet, Sara pedig örült, hogy nem hagytam a boszorka martalékául ott. Sara szerint, ahogy kinézett a néni, lehet, embereket eszik. King bácsi mosolygott, és a fejét rázva pipázott, de Felix nagyon bólogatott, szerinte is vannak boszorkányok, meg tündérek is, tegnap épp

elvitte egy fogtündér a fogát és ő azt kívánta, törjön ki Avonlea-ban egy gumicukor árus szekerének a kereke. Ezen mind neveltünk, jaj, Felix! Felicity beletúrt öccse hajába.

Sara szerint megmentettem az életét, de később kiderült, az a néni nem volt boszorkány, sem gyerekevő, csak elhunytak a családtagjai, és úgy döntött inkább magában él, az emlékeivel. Anya azt mondta, hős vagyok, tényleg megmentettem az életét, mert bebizonyítottam neki, hogy nincs egyedül. Mind nagyon megszerettük Sara királylányt, és ő is minket. Tíz évvel érkezése után nem Avonlea lakosaitól búcsúzott, hanem a családtagjaitól.